

עוד שתי דקות יופיע אצלה פעוט בן שלוש אלמוני וכמו תמיד, מיתר בתוכה נרעד.

יש משהו מרגש בטקס הזה, לא משנה כמה עשרות כאלה כבר עברו תחת ידיה במהלך השנים.

למקד את המבט ואת עדשת המצלמה המקצועית מול הפעוט התורן ולדעת שערמת התלתלים השופעים או הקוקו המתנפנף, הולכים להיעלם בקרוב ולפנות את מקומם למראה יהודי חינני טהור טהור של התחלה.

מתיקות שאין שני לה.

דופקים? רבקה ממהרת לפתוח. חיוכה העדין מאיר את פניה.

"שלום". אומרת האישה. כלומר האמא לפעוט המעונב, המסורק בקפידה, שעומד לצידה בביישנות.

"שלום וברכה". מזמינה רבקה במחוות יד לעבר חדר העבודה שלה המתקרא "סטודיו".

האמא נכנסת, הפעוט מושך בחצאיתה. עגלת טיולון מצטרפת לשיירה, מגלה תינוקת ערנית ומטופחת מגררת במתיקות שגורמת לרבקה לבלוע את רוקה שוב ושוב.

אמא אוהבת, בן שלוש טהור עיניים ותינוקת כובשת.

איזו תמונה מקסימה!

"במה נתחיל?" שואלת האמא ורבקה מתעשתת וחוזרת להיות בתפקיד הצלמת. מעמידה את הרקע החלק, מביאה אביזרים, מחלקת הוראות בנעימות. עכשיו לשבת, כן, על המדרגה הזו, להסתכל לשם. מה יש שם? אתה רואה חמודי? איך קוראים לך מתוק? שימי? הו איזה שם מיוחד! הופה. הנה תמונה מוצלחת. יופי, ועכשיו תראה את הפרח הזה. כן תריח עם האף. הרחת? מה? גם בגן הגננת נתנה לכם? עוד תמונה.

רבקה מדברת תוך כדי עבודה. שימי משתף פעולה ומקל עליה.

אחר כך מגיע הסטנדר השולחני ונפתח מעליו הספר עם האותיות. שימי מצביע ואמא שלו מתמוגגת מן הצד.

"את אלופה! אני אומרת לך, הוא ילד שתמיד קשה לצלם אותו!"

"נו" אומרת רבקה והמצלמה נעה תוך כדי.

"בבית אין לכם כאלה אביזרים, מה?" היא צוחקת ומסלקת הצידה את הסטנדר, מגישה ציצית, מיטיבה את הכיפה. כן ככה, נשיקה לציצית חמודי. איזה צדיק אתה! הופה, תמונה עם חיוך. "את רואה אמא? החיוך מגיע מעצמו. כשדורשים אותו הוא דווקא בורח..."

"בדיוק!" אמא של שימי מתבוננת מן הצד בצלמת המתזזת במיומנות. זזה לימינה ואחר כך לשמאל, מתכופפת, מסובבת את הזום, משנה תנוחה, מחליפה אביזרים ונותנת לשימי את הזמן שלו למשש מקרוב כל פריט חדש ולא מוכר.

בהמשך מצטרפת לחגיגה גם התינוקת בבגדיה הנסיכיים.

"שימי תחבק את שירי, מצוין! איזה גדול אתה!"

שירי מושכת לו בשערות ושימי שומט אותה למטה אל השטיח.

"שירי נו נו!" הוא אומר בטון חמור והאמא נחפזת להגן על התינוקת פן יבולע לה. רבקה הצלמת פורצת בצחוק.

"מה אנחנו רוצים ממנה? קטנטנה כזו בטקס רשמי כזה! הנה יש לי רעיון אחר." היא מורידה מעל הארונית סלסלת קש עטוית מלמלות ומושיבה את שירי המפויסת בפנים. כעת שימי מחבק את הסלסילה ולפני ששוב נמשכות לו השערות ונלקחת הכיפה החדשה מספיקה רבקה להנציח את הפוזה הנהדרת.

אחר כך הם יושבים זה מול זה ומגלגלים כדור מבריק בקול מצהלות. וכשנגמרת לשימי הסבלנות באופן סופי משחררת רבקה את שני הילדים ומאפשרת להם להיכנס לחדר הסמוך.

"אתם יכולים לשחק קצת חמודים". היא אומרת. "ואת אמא תוכלי להציץ איתי על התמונות בינתיים..."

האמא עוקבת אחרי הקטנה הזוחלת במהירות על הרצפה המצופה.

"מה זה?" היא שואלת בתדהמה. "יש לך כאן חדר ג'ימבורי אמיתי?"

"משהו כזה". מחייכת רבקה ומסדרת כהרף עין את החפצים השונים למקומם. סוגרת מגירות, מפנה שולחן. החדר חוזר למצבו הקודם. שימי, שהוחלפו בגדיו החגיגיים, מתנדנד במרץ בנדנדת קפיץ עגולה. הפעוטה שחזרה אף היא לבגדי תינוקות יומיומיים, מתעסקת בהתלהבות עם הכדורים הצבעוניים בבריכתם.

ואמא של שניים מתבוננת ועיניה לא שבעות, "אילו תמונות!" היא חוזרת ואומרת. "יהיה לנו אלבום נהדר! טוב ששמעתי עליך, את חרוצה כל כך רבקה. ומקצועית מאד. והאמת שגם לא כל כך יקרה..."

"ברוך השם". מהנהנת רבקה בחיוכה העדין. הן מסכמות על המועד

בו תהיינה התמונות מוכנות סופית. הילדים מתקשים לצאת מחדר הג'ימבורי המרתק ובעזרת סוכריה על מקל לשימי וחבילת במבה לאחותו הם פונים בסוף אל דלת היציאה עם העגלה והתיק והתודות.

ושוב משתרר בבית השקט המוכר, העמוק, החותך.

רבקה מוזגת לעצמה כוס מים, מברכת בקול ולוגמת באיטיות.

את מותשת רבקה. מותשת נפשית. מה, בגלל התינוקת המושלמת הזו? בגלל שימי מלא החיים? בגלל האמא הצעירונת שלהם שבטוחה שבגילה מובן מאליו להחזיק זוג אוצרות כאלה בבית?

לא, לא בגללם. אולי בעצם כן. בגללם ובגללי. בגלל ההשוואה החריפה שלמרות השנים הרבות מצליחה לפעמים לדקור שוב במקום העמוק והרגיש.

ועוד רגע שוב ידפקו על הדלת. שבי רבקה, תאגרי כוחות. עוד כוס מים נמזגת ונלגמת באיטיות. נשימות עמוקות. הרפיה. ומוזיקה שקטה להפר במשהו את השקט הצועק באוזניים.

דופקים.

היא ניגשת לפתוח, לוחשת תפילה במילים משלה ומתאמנת על חיוך.

"שלום, סליחה שקצת איחרנו, את הצלמת, נכון?"

"אני רבקה". היא אומרת והחיוך פורץ מתוכה מעצמו, מתיישב על פניה מאיר ועדין כתמיד.

"ואני גם מצלמת, נכון. תכנסו".

הם נכנסים. אמא ועגלת תאומים מאוכלסת בתינוקת חנינית ופעוט בן כמעט שלוש. מלוכסן עיניים. לצידן ילדון בן חמש מנוקד בנמשים שובבים.

רבקה בולעת את רוקה פעם ועוד פעם. משהו בתוכה מתרחב ונעגם

בו זמנית.

"את מצלמת ילדים מיוחדים, כן?" מבררת האמא. "אמרו לי שאת מומחית בזה..."

"כן". אומרת רבקה. "אני מצלמת אותם ואוהבת אותם..."

והיא לא מבינה למה עוד רגע תזלוגנה ממנה דמעות.

היא מעפעפת מהר, נוטלת את המצלמה הגדולה ותולה על צווארה.

"ספרי לי אמא, מה החמודי שלנו אוהב לעשות?!"

"אוהב באמת?" האמא מודדת אותה במבוכה.

"אהמ... את תחשבי שהוא בן שנה אם אגלה לך שהוא בעיקר אוהב לזרוק חפצים ולתלוש אביזרים שמניחים לו על הראש כדוגמת הכיפה... ומתעצבן כשמחליטים בשבילו מה לעשות ומתי ו... אני מתנצלת, מאד לא פשוט לצלם את נתנאל".

"נתנאל" חוזרת רבקה. "מוזיקה ודאי תדבר אליו, קשקשנים, גיטרה... הוא מתחבר?!"

"את מכירה ילדים עם תסמונת דאון, אני מבינה."

"כן, מכירה".

רבקה ניגשת לרמקול שמונח על שולחן צדדי, מכוונת את הנגן לשירי ילדים. כשמשתפכים בחדר הדי צליליו של השיר "אצבע לאצבע נחבר", משתפך במקביל חיוך רחב על פניו החולמניות של נתנאל. הוא מקרב כמו באוטומט את אצבעותיו זו לזו ונושף ברצינות פוּוּוּ כאילו מנפח בלון בלתי נראה.

"את משהו!" אומרת האמא תוך כדי שהיא מוציאה את נתנאל מהעגלה, "לא הייתי מעלה בדעתי רעיון כזה".

"בתמונות לא יראו את המוזיקה הנשמעת". מרגיעה רבקה. "אך כן

יראו בעזרת השם את החיוך העליז, את מחיאות הכפיים ותנועות הידיים הזורמות..."

היא מושיבה את נתנאל לצד גיטרה מרשימה וממהרת להנציח את הרגע בו פורטות אצבעותיו הקצרות על המיתרים, וגם את הרגע לאחריו בו נתנאל מעניק לעצמו מחיאות כפיים סוערות על נגינתו הראויה לשבח. האח והאמא מצטרפים ספונטנית אל מחיאות הכפיים.

"כל הכבוד נתנאל!!!"

הם עומדים ומתבוננים בידיה הזריזות של רבקה המסיטות את הגיטרה ומניחות תחתיה מספר דרבוקות במספר גדלים ובכמה זוויות מעניינות. תדפוק נתנאל. ככה חזק.

צרמוניה באוזניים, דפיקות בלי קצב. יופי של תמונה.

בהמשך מעזה רבקה לנסות כובע קסקט שמועף לאי שם. דינה של הכיפה לא מעודד יותר, אך רבקה לא אומרת נואש. היא מסיטה וילון תחרה אצילי ומאחוריו מתגלה מראה בוהקת. כעת נתנאל רץ ונעמד מולה מעצמו, כשצחקו מהדהד בחדר נוצרת תמונה נהדרת וכשהוא מרים ראש למעלה, הכובע שנח למרגלותיו מלכתחילה, יוצר הטעיה כאילו נפל מהראש בשל התרוממותו, כך מצטרפת תמונה מקסימה נוספת. ועוד אחת.

רבקה עסוקה ומרוכזת. נעה מפה לשם, משנה, מיטיבה, מסדרת, ולוחצת ולוחצת. בסוף הם יושבים כולם יחד. ילדון בן חמש מנומש ומחייך, תינוקת פצפונת בחיוך נטול דאגות וחתן חלאקה שחשוב לתפוס את השנייה הנכונה בה לשונו נשאת בתוך הפה ולא משתרבת החוצה כהרגלה...

"את מדהימה!" מחמיאה האמא כשהמצלמה נחה על השולחן ורבקה מארגנת את החדר מחדש. "כבר היינו בחודש האחרון אצל צלמת בעלת שם שהפיקה אלבום נהדר אצל הגדול שלי," היא מחווה על המנומש. "אצל נתנאל היא לא הצליחה להנציח תמונה אחת שראויה לפיתוח."

"תהיינה לו הרבה תמונות נהדרות". מחייכת רבקה ומכוונת את הילדים לפרוק מרץ בחדר הסמוך.

"יש לך בבית ג'ימבורי?! אמא של נתנאל מסתכלת עליה כאילו בזה הרגע הן נפגשות לראשונה. רבקה מהנהנת.

"את בעצם איש מקצוע בתחום של החינוך המיוחד? פיזיותרפיסטית אולי?"

רבקה מנענעת בראשה לשלילה.

"לא פיזיותרפיסטית, גם לא אשת מקצוע".

"מה כן? עובדת עם ילדים מוגבלים?"

"עובדת". רבקה לוחשת. "רק עם ילדה אחת..."

"את רוצה לומר שאת כל הג'ימבורי הזה השקעת רק עבור ילדה אחת?"

"כן, כך אני רוצה לומר".

והיא רוצה גם לומר לך שילדה אחת אינה רק.

ילדה אחת יכולה להיות הכול.

כל העולם שלה.